

El vi, penyora cultural d'Occident

JAUME FÀBREGA

Al cap de Creus, al nord de la Costa Brava, sovint es localitzen vaixells romans amb un important carregament d'àmfores de vi procedent de les nostres contrades. Els vins que es feien al que després seria Girona i Catalunya eren famosos per part dels gurmets romans que, altrament, tenien en una gran estima aquest licor preciós. Com deia Plini el Vell a la seva Història Natural, «el vi també és matèria de meravelles». I afegia que «cal tractar-lo amb la gravetat que ha de tenir un romà quan tracta de les arts i de les ciències».

El vi, penyora cultural d'Occident

L'ampli món del vi, segons l'herència clàssica, és font renovellada de meravelles i de saber, i li escau el mateix respecte que a l'art i a la ciència. Les àmfores que el contenien, a més, s'estudien a la història de l'art. El vi és essencial en la litúrgia de dues religions, el judaisme i el cristianisme i, en canvi, és perseguit i combatut -si més no ara, però no sempre, històricament- en el món islàmic. A la Pèrsia actual, particularment, és combatut de forma ferotge, i beure'n pot merèixer penes de presó o més greus: en els textos de l'aiatolá Khomeini s'anuncien els pitjors mals, fins i tot la vida eterna, als qui gosin tastar-lo. Paradoxalment, aquest país va donar un dels ceps avui més prestigiosos, el syrah -que vindria de la ciutat de Shiraz-, i aquest país va donar els que, segurament són els millors poetes bàquics de tota la història, com Abu Nuwas. També l'Al-Andalus català -Dènia, Eivissa, València...- va donar grans poetes -alguns d'ells rescatats per Josep Piera- que lloen el vi. És recent l'episodi -que altrament, ja s'havia repetit en altres ocasions, per exemple a Espanya- on la reina es va posar un vel i a Holanda, on la reina es va negar a participar d'aquesta pantomima i va anul·lar el banquet, igualment a com es va cancel·lar a França davant les exigències del president de Pèrsia, que res de dones i vi. Chapeau per França, i vergonya per Itàlia!

Els antics grecs, que, presents a Empúries -juntament amb els fenicis de Vilamanera, a l'Escala- ens varen fer el present del vi i varen donar nom secular a la comarca de l'Empordà, que amb el Rosselló, a la Catalunya Nord, són de les primeres a rebre aquest saludable bateig. El vi, per a ells, era exalçat a l'alta categoria dels déus immortals, Atis, Cibeles i Dionís, déu aquest adoptat sota el nom d'Osiris a Egipte (on ja el vi era estimat i begut) i de Bacus a Roma. Crist, també mediterrani, i tan amic dels amics i del vi que, com Dionís, el convertia, a Canà, en pretext de miracles. I és clar -a desgrat del dolorós i vinòfob parèntesi islàmic-, el vi esdevé el símbol d'Occident.

El vi, doncs, és amic de les arts i font indefugible de les arts, de la poesia a l'escultura, de la pintura al disseny. Ja a les tombes de l'antic Egipte -on els faraons s'enterraven amb els seus vins favorits, blancs, negres i dolços- la

vinya i els seus treballs hi eren ben representats. Fins a arribar a Xavier Nogués, el pintor noucentista del vi i tants d'altres artistes o les famoses «catedrals del vi», obres mestres de l'arquitectura modernista. Defensar el vi, doncs, és també defensar la nostra cultura i el més característic de la gastronomia occidentalÉ amb permís dels «bonistes», que sempre riuen les gràcies de l'Islam.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/02/26/vi-penyora-cultural-doccident/769585.html?utm_source=rss